

Arrest

nr. 285 737 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek van 30 januari 2023 leert dat de verzoekende partij op 3 november 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden en op 16 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Zwitserse overheden.

1.3. Op 3 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 8 februari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan zowel de Kroatische als de Zwitserse overheden. De Zwitserse instanties weigeren de terugname.

1.5. Op 22 februari 2023 aanvaarden de Kroatische overheden de terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor de verzoekende partij.

1.6. Op 28 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N. (...) voornaam: A.C. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: B. (...) nationaliteit: Burundi die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer N., A.C. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, bood zich op 30.01.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde later een foto voor van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 10.01.2020 en geldig tot 10.01.2030. Hij verklaarde dat hij zijn originele paspoort heeft vernietigd in Servië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 03.11.2022. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zwitserland op 16.11.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 03.02.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een neef te hebben die als erkend vluchteling in Zweden verblijft. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. De betrokkene verklaarde dat hij Burundi verliet op 11.10.2022 en via Ethiopië, Turkije, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij in Kroatië verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan. Hij verklaarde dat hij Kroatië na 2 à 3 dagen verliet en via Slovenië en Italië naar Zwitserland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij een negatieve beslissing ontving en op 28.01.2023 Zwitserland verliet. Hij verklaarde dat hij via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat hij België als een moederland ziet.

Hij verklaarde te geloven dat België hen zal ontvangen door hun gemeenschappelijke geschiedenis met ons. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij het gevaarlijk vindt. Hij verklaarde dat hij zijn verzoek in Kroatië introk en dat hij wou doorreizen.

Op 08.02.2023 werden terugnameverzoeken gericht aan de Kroatische en Zwitserse instanties. We ontvingen een weigering van de Zwitserse instanties. Ons verzoek aan de Kroatische instanties werd op 22.02.2023 aanvaard met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Het feit dat de betrokkene Kroatië als een doorreisland zag en België als een moederland ziet, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Kroatische instanties stemden op 22.02.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.” De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden.

Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 84).

We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *"Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures"*).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' (*"Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs"*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ;

https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel

risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terughrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 51/5, §4 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Kroatië.

Artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing waar gesteld wordt tegen welke datum verzoeker zich zou moeten aanmelden bij de kroatische overheden, noch waarom aan verzoeker geen termijn zou moeten worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Kroatië aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt vermeld: “betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5 in fine).

Dat enkel gesteld wordt dat de kroatische autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand van de overdracht in kennis gesteld zullen worden, wat echter geen pertinente motivering is.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan. Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat. Dat in casu impliciet geen termijn toegekend wordt.

Artikel 51/5, §4, tweede lid vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Litouwen aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de wet motivering bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (i. Opdebeek en a. Coolsaet, *formele motivering van bestuurshandelingen, brugge, die keure*, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (rvs 4 december 2003, nr. 126.056, *delsaut*).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (i. Opdebeek en a. Coolsaet, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de raad van state blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (rvs 25 april 1994, nr. 47.012; rvs 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (rvs 25 januari 2007, nr. 167.144; rvs 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (rvs 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, rvs 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, c-249/13, *boudjlida*, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (rvs 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook gwh 12 juli 2012, nr. 88/2012, b.36.4 waarin het hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de raad).

Recent stelde de raad van state nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming, in casu op 3/2/2023

Dat de bestreden beslissing een maand later genomen werd.

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij, met name op medisch vlak.

Dat evenmin enige vraag gesteld werd naar de familiale en privé-situatie van verzoeker.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat verwerende partij dit niet deed. Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij udn).

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht."

2.2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.1.3. De Raad merkt op dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren.

Door dit te doen schendt de verwerende partij op het eerste zicht artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet.

2.2.1.4. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten om uiteen te zetten waarom zij er niet voor koos om haar een termijn toe te staan om vrijwillig terug te keren naar de

verantwoordelijke lidstaat, dient te worden geduid dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het weze herhaald, de verwerende partij er slechts toe verplicht uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden zij een administratieve beslissing neemt. De verwerende partij heeft deze verplichting gerespecteerd. Zij heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen zij oordeelde dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Zij heeft de toepasselijke reglementaire bepalingen weergegeven en zij heeft uiteengezet waarom zij meent dat er geen beletsel is om de verzoekende partij over te dragen aan de Kroatische autoriteiten. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en inlichtingen omtrent de toestand in Kroatië. Uit voormelde bepalingen kan daarnaast niet zonder meer worden afgeleid dat verwerende partij ook moet uiteenzetten waarom zij gebruik wenst te maken van een bepaalde uitvoeringsmodaliteit. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Indien een vreemdeling tijdens zijn gehoor (cf. vraag 39 tijdens gehoor op 3 februari 2023) te kennen geeft niet te kunnen/willen terugkeren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan is het een evidentie dat de verwerende partij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om de verzoekende partij de kans te geven vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partij heeft immers in haar gehoor te kennen gegeven dat zij zich verzet tegen de overdracht naar Kroatië omdat zij het gevaarlijk vindt, dat zij haar verzoek in Kroatië introk en wou doorreizen. Gelet op het door haar geuite verzet tegen een overdracht, dat overigens wel degelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet dienstig laten uitschijnen dat zij de redenen niet kent waarom haar geen termijn werd toegekend om vrijwillig terug te keren naar Kroatië. Door louter te stellen dat het feit dat zij *“zich heeft verzet tegen een overdracht naar kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging”* geen reden kan zijn om haar de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van de verwerende partij en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat, verduidelijkt zij op het eerste zicht geenszins waarom haar verzet tegen een overdracht naar Kroatië geen reden zou kunnen zijn om op grond van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet ervoor te opteren geen termijn om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat toe te staan en de verzoekende partij zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad kan voorts ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan de verzoekende partij een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend en dat de verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom zij het nodig acht om de verzoekende partij zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen.

De verzoekende partij kan dan ook geenszins voorhouden dat de verwerende partij de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om haar geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Kroatië terug te keren niet kenbaar maakte of dat zij slechts kennis kon nemen van deze motieven na inzage van het administratief dossier.

Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. De verzoekende partij kent de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en is bij machte om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.1.5. De verzoekende partij meent ook dat het hoorrecht geschonden werd, waarna zij betoogt dat zij immers enkel werd gehoord bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 3 februari 2023, dat de bestreden beslissing een maand later werd genomen, dat niet de minste verificatie werd gedaan naar haar situatie, met name op medisch vlak, dat evenmin enige vraag werd gesteld naar haar familiale en privé-situatie, dat zij in het kader van de zorgvuldigheidsplicht diende gehoord te worden en de bestreden beslissing diende gemotiveerd te worden rekening houdend met de actuele situatie en individuele omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij dit niet deed.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals zij zelf ook aangeeft in het verzoekschrift, en dit op 3 februari 2023. Eveneens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met en gemotiveerd over haar verklaringen en haar actuele situatie en individuele omstandigheden. Waar zij stelt dat niet de minste verificatie werd gedaan naar haar situatie, met name op medisch vlak en dat evenmin enige vraag werd gesteld naar haar familiale en privé-situatie, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het gehoor van 3 februari 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoekende partij gevraagd werd naar haar familieleden en hun verblijfplaatsen, alsook *“Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?”* waarop zij antwoordde *“Sinds enkele dagen heb ik hoofdpijn en griepsymptomen. Het klimaat hier is niet zo goed voor me.”*. Eveneens blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing en hieromtrent heeft gemotiveerd en dit als volgt: *“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 03.02.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een neef te hebben die als erkend vluchteling in Zweden verblijft. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. (...) De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het hoorrecht in het raam van het zorgvuldigheidsplicht geschonden is daar zij op 3 februari 2023 werd gehoord en de bestreden beslissing ‘slechts’ op 28 februari 2023 werd genomen, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing op 28 februari 2023, na het gehoor van 3 februari 2023, nogmaals diende gehoord te worden over haar medische situatie en haar familiale en privé-situatie, zonder te verduidelijken welke nieuwe informatie hieromtrent die een invloed kon hebben op de beslissing zij had kunnen voorleggen aan het bestuur.

Een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de motiveringsplicht.

2.2.1.6. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de door haar in haar eerste middel geschonden geachte bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 9, 14, 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 23 (4) van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodacgegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de Verordening nr. 603/2013), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van het non-refoulementbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van zorgvuldig bestuur, van het principe “*dat een beslissing dient te rusten op legitieme en wettelijk toelaatbare motieven*”, van het principe “*van de juiste motivering, in feite en in rechte*”, van het recht gehoord te worden, van de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij diende in Kroatië haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

Zij vertrok daar ten andere een paar dagen later.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de eurodacdatabank na te gaan. De eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de kroatistische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden. Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar Burundi teruggedreven te worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar Burundi, land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat zij aldaar riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 evrm.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Kroatië uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontfangen.

2; dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië date en asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees gemeenschappelijk asielstelsel (geas) ervan uitgaat dat Kroatië net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het aidaverslag, terwijl zelfs dit aidaverslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatië overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 evrm.

Dat recentelijk in een arrest m.h. e.a. Tg. Kroatië van 18/11/2021, het ehj gesteld heeft dat kroatie zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2,3n5,14 en 34 van het evrm en van artikel 4 van het 2de protocol bij de conventie van genève.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de kroatische autoriteiten.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover kroatië uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in kroatie uitvoering bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.

Dat deze vaststelden :

“lighthouse reports led a joint investigation with der spiegel, srf, rundschau, ard monitor, ard studio wien, libération, rtl croatia, novosti and pointer, spent eight months gathering testimony, tracing chains of command, tracking social media and satellite imagery and following the money trails back to eu funds. The visual evidence was corroborated by interviews with more than a dozen serving and former police and coast guard officers, as well as witness accounts by pushback victims across the three eu countries. What emerges is the most detailed picture yet of a previously deniable campaign of illegal, violent pushbacks in croatia, greece and romania by masked men whose uniforms have been stripped of any identifying details.”

Dat het aida rappor – update 2022 stelt :

« pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the danish Refugee council (drc), the border violence monitoring network (bvmn), are you serious? (ays), the Centre for peace studies (cps) and welcome! Initiative’. According to the danish refugee council (drc), 9,114 persons have been pushed back from croatia to bosnia and herzegovina (bih) in 2021, including vulnerable categories (uasc, families with children,women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement.

According to drc citizens of following countries were pushed- back: pakistan (3613), afghanistan (3418), Bangladesh (726), iraq (160), morocco (151), eritrea (102), india (87), turkey (83), egypt (68), nepal (66) and others (640). Unhcr data further indicates that 928 persons were pushed back from croatia to serbia. The ombudsperson for children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the border violence monitoring network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The ombudsperson for children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.

In february 2021, a croatian border police official was accused of sexually abusing an afghan woman during a search of a group of migrants at the border with bosnia.the european commission described the incident as a “serious alleged criminal action” and urged the croatian authorities “to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions”. According to a dossier from the danish refugee council (drc), the incident occurred on the night of 15 february, in croatian territory, a few kilometres from the bosnian city of velika kladuša.

In their monitoring activities, ays and the border violence monitoring network (bvmn) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in croatia. Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. Ays also reported that some families were separated during the expulsion i.e. Children would had entered asylum system, while their parents were expelled.

The centre for peace studies (cps) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. Cps reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, cps provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. His expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the reception centre for foreigners in jezevo (deportationdetention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ecthr (see below).

Protection rights at borders (prab) initiative, which focusses on human rights violations at the eu's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from croatia to bosnia and herzegovina.

Following repeated allegations in previous years, the european committee for the prevention of torture and inhuman or degrading treatment or punishment (cpt) organised an ad hoc visit to croatia in august 2020.

[...]

Push-back practices reported by the media

Video evidence of pushbacks from croatia to bosnia-herzegovina were published in june 2021 by a coalition of outlets. Lighthouse reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with bosnia herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the croatian police's riot control branch, called the intervention police. Three of the four police officers were using a so-called tonfa, i.e. A baton that is only issued to the intervention police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the ministry of the interior. However, internally there is an order that migrants found in croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders."

Following these events, the 14th session of the parliamentary committee for human rights and the rights of national minorities was held on 13 october 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers.

After the release of the recording in question, the ombudsperson started her own inquiry into the ministry of interior's actions, calling on the ministry of the interior and the state attorney's office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the croatian parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms.

At eu level, the group of the progressive alliance of socialists & democrats in the european parliament asked the president of the european commission ursula von der leyen to initiate infringement procedure against croatia (as well as against poland and greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the eu's external borders. Meps stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions ».

Que la systématique de ces politiques étatiques a également entraîné des réactions à l'échelle européenne, avec le conseil de l'europe (la commission pour la prévention de la torture du conseil de l'europe a rendu un rapport accablant en date du vendredi 3 décembre 2021), ainsi qu'à l'échelle internationale, avec les nations-unies [sic], comme le rapporte le rapport aida précité (p. 26) : « this situation at croatian's borders has further drawn attention from un bodies as well as the council of europe. In april 2021, the united nations in bosnia and herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the croatian border with bih. Unhcr's assistant high commissioner for protection, gillian triggs, visited croatia in july 2021. After her stay in bosnia and herzegovina and croatia, she commented on the violent actions of some members of the croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation.

In august 2020, the council of europe committee for the prevention of torture (cpt) completed a five day rapid reaction visit to croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west bosnia and herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by croatian law enforcement officials within the territory of croatia and forcibly returned to bosnia and herzegovina. In croatia, beside the reception centre for foreigners in ježevo, the delegation visited the cetingrad border police station, the donji lapac border police station, the korenica border police station, the intervention police unit of the karlovac police administration (mali erjavec).

The preliminary observations of the delegation were presented to the croatian authorities at the end of the visit. According to the croatian ombudsperson, the report on the cpt visit was adopted in november 2020 and the coe commissioner for human rights urged to croatia to publish it, as it is common practice for cpt reports to be made public, with very few exceptions. In october 2021, representatives of the cpt met with officials of the ministry of interior led by the minister and the state secretary for european and international affairs inter alia to discuss why croatia refused to publish the report. According to the procedure of the council of europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. The report on the visit to croatia carried out by cpt from 10 to 14 august 2020 was finally published in december 2021.

According to the report there were cooperation difficulties i.e. The list of establishments provided to the cpt's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the cpt's delegation were poorly informed about the mandate of the committee, especially as regards the cpt's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The cpt's delegation visited three temporary reception centres operated by the international organization for migration (iom) and a variety of informal

settlements in the territory of the una sana canton of bih where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and de facto detention inside croatian territory (i.e. Ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. Push-back) across the border with bih, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by croatian law enforcement officials[.]

A number of persons met by the cpt's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked. The cpt also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with bih are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting.

The delegation also received a number of allegations that the croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. [...]

In august 2020, amnesty international prepared its submission for the universal periodic review (upr) of croatia in november 2020. It evaluated the implementation of recommendations made to croatia in its previous upr, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the croatian police. Croatia's human rights record were reviewed by the un human rights council's universal periodic review (upr) working group in november 2020.

As reported by initiative welcome, in november 2020 during the sessions on the third cycle of the universal periodic review (upr), several un member states made recommendations to croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants. They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants.

[...]

In january 2021, the council of europe commissioner for human rights published written observations to the european court of human rights concerning the cases of three syrian applicants summarily returned from croatia to bosnia and herzegovina, stressing that all the information available to the commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from croatia to bosnia and herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation. The commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment ».

Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :

Terugdrijvingen aan de grens gebeuren

Gewelddaden door de politie gepleegd worden

Afwegigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de kroatische autoriteiten.

Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst. - gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken

Afwegigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het hoge administratieve rechtscollege.

Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.

Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen - latent racisme.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Kroatië.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij udn.

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het evrm luidt bovendien als volgt: “niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de dublin-iii-verordening bepaalt het volgende: “indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk iii onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de dublin-iii-verordening en de Verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het handvest en artikel 3 van het evrm.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. Ehrm 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagine 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing texto stelt “het Ehrm stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het evrm en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat ecre spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021.

Dat de motivering volgens dewelke verzoekster “geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 evrm niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij udn.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen...

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Dat Amnesty vaststelde dat voor wat betreft uit Afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!

Dat de appreciatie als zou verzoekster op bescherming dan deze autoriteiten kunnen rekenen dan ook een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrek aan onderzoek.

Overwegende dat zowel het Aida verslag van 2021 de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat dit geen ernstige feitenvinding is.

Verzoeker wil in dit verband ook nog verwijzen naar de elementen vervat in het verslag van het Europees comité ter voorkoming van foltering of van onmenselijke straffen of behandelingen (CPT) van 3 december 2021, vermeld in het Aida verslag van 2021, evenals naar een arrest van de Raad van State van Nederland van 13 april 2022 en een arrest van het Administratief Rechtscollege van Braunschweig (Duitsland) van 25 april 2022, stellende dat het risico op terugdrijving eveneens bestaat voor de "Dubliners", gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van zijn overdracht.

Dat tenslotte verzoeker eveneens wil vermijden naar een recent arrest van de RvV, namelijk nr. 280 106 van 14 november 2022 dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorste bij udn.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij udn) rechtvaardigt."

2.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2.3. Door enkel aan te geven dat zij haar vingerafdrukken in Kroatië diende te geven onder dwang, dat zij geen vrije wil heeft geuit, dat derhalve sprake is van dwang, herhaalt zij haar verklaringen die zij aflegde tijdens het gehoor van 3 februari 2023 doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening hield met deze verklaring doch oordeelde: *“Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.”*

In zoverre de verzoekende partij meent dat er sprake is van dwang bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming in Kroatië en dat het feit dat Kroatië verantwoordelijk is voor de juistheid en rechtmatigheid van de gegevens in de Eurodac-databank, de verwerende partij er niet van ontslaat, indien men beschikt over aanwijzingen dat de gegevens onjuist zijn *“(zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming)”* de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen daar laatstgenoemde lidstaat immers de bevoegdheid heeft die gegevens aan te passen, doch dat de verwerende partij dit niet heeft gedaan en deze mogelijkheid zelfs niet heeft onderzocht, wijst de Raad er vooreerst op dat op het eerste zicht niet blijkt dat er aanwijzingen waren dat de gegevens in de Eurodac-databank onjuist waren. Uit het loutere feit dat vingerafdrukken verplicht dienen te worden afgenomen, kan geenszins *ipso facto* afgeleid worden dat er sprake zou zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming onder dwang of dat er geen dergelijke aanvraag zou zijn ingediend.

Bovendien dient er te worden gesteld dat uit de stukken waarover verwerende partij beschikt – met name het document *“EURODAC SEARCH RESULT”* van 30 januari 2023 – blijkt dat de verzoekende partij op 3 november 2022 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit eveneens blijkt eveneens uit het terugnameakkoord van Kroatië van 22 februari 2023.

Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verwerende partij diende te twijfelen aan het feit dat de verzoekende partij effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De loutere verklaring van de verzoekende partij *“dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië”* en dat zij haar vingerafdrukken moest leveren onder dwang, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij er mag op vertrouwen dat de informatie die door Kroatië werd gegeven correct is. De Kroatische autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat verwerende partij de informatie die zij verkreeg niet in vraag stelde leidt *in casu* niet tot het besluit dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Artikel 23 van de Verordening nr. 603/2013 bepaalt dat de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die zij aan het centraal systeem toezendt. Er kan niet worden geconcludeerd dat de verwerende partij deze bepaling, of het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt door de gegevens die in het centraal systeem werden opgenomen als correct te beschouwen en er gebruik van te maken bij het nemen van een beslissing.

2.2.2.4. De verzoekende partij kan voorts worden gevolgd waar zij stelt dat het niet zo is omdat de lidstaten verplicht zijn om vingerafdrukken te nemen daaruit een verzoek om internationale bescherming kan afgeleid worden, dat de vingerafdrukken worden genomen op grond van de Verordening 603/2013 *“die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14)”*, dat *“volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14)”*.

De verzoekende partij meent dat het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

Echter gaat zij met haar betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld *“Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 03.11.2022.”*

Aldus blijkt uit voormelde motieven dat het ging om een treffer in Eurodac naar aanleiding van vergelijking van de vingerafdrukken (in België afgenomen) van de verzoekende partij met de *“krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013”* verzamelde vingerafdrukken (in Kroatië) wat leidde tot de vaststelling dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië op 3 november 2022. Uit de vermelding *“krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013”* blijkt aldus duidelijk dat het gaat om het registreren in Kroatië van de vingerafdrukken van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Dit is overigens conform de stukken van het administratief dossier. Immers vermeldt het document *“EURODAC SEARCH RESULT”* van 30 januari 2023 als EURODAC ID *“HR1(...)”* op 3 november 2022. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code *“1”* na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodacresultaat toont dus aan dat de verzoekende partij in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende op 3 november 2022.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het totaal onzorgvuldig, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een *“afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming”*. Zelfs indien dit het geval zou zijn, maakt zij niet aannemelijk dat zij na overdracht niet in staat zal gesteld worden opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in te stellen of het reeds ingestelde verzoek te hervatten. Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij overigens de motieven in de bestreden beslissing waar gesteld wordt: *“De Kroatische instanties stemden op 22.02.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.” De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”* en *“Het rapport van het onder meer mede door de (...) (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database – Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, (...), (...) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden*

om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (...)." In dit kader wijst de Raad er ook op dat uit de door Kroatië gegeven individuele garanties, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat voor de verzoekende partij de toegang tot de procedure tot internationale bescherming gegarandeerd wordt wanneer zij terugkeert naar Kroatië in het kader van de Dublinreglementering en dat Kroatië alle nodige maatregelen neemt om te verzekeren dat de overgedragen verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid wordt gegeven om een onderzoek te vragen van zijn verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij na overdracht niet in staat zal gesteld worden opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in te stellen of het reeds ingestelde verzoek te hervatten.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk dat er sprake zal zijn van afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming bij overdracht, waardoor zij riskeert naar Burundi – land dat zij ontvluchtte, waartegen zij internationale bescherming verzoekt en alwaar zij riskeert blootgesteld te worden aan onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – teruggedreven te worden.

Het loutere feit dat uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontzeggen, doet op het eerste zicht geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij betreffende de gegeven garanties dat zij toegang zal krijgen tot de asielprocedure, dat uit een schrijven blijkt dat Kroatië nog dient vast te stellen of Kroatië verantwoordelijk is, doch uit een eerder schrijven van 8 februari 2023 blijkt dat Kroatië stelt dat zij toegang zal krijgen tot de procedure, dat het ofwel het één of het ander is, ofwel dat er geen aanvraag is en het mogelijk is een nieuwe in te dienen ofwel dat er een aanvraag is en dat de verantwoordelijkheid moet bepaald worden.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog vooreerst aan voorbij dat zowel het terugnameakkoord als de individuele garanties dateren van 22 februari 2023. De Raad stelt vast dat de beide documenten niet noodzakelijkerwijze tegenstrijdig zijn. Uit het terugnameakkoord blijkt dat Kroatië instemt met de terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Een terugname op grond van voormelde bepaling impliceert dat Kroatië zich hiermee niet verantwoordelijk verklaart voor de 'behandeling' van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar er wel mee instemt om de verzoekende partij terug te nemen om de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek verder te zetten en af te ronden. Hierna zullen de Kroatische instanties dus of besluiten dat zij volgens de bepalingen van de Dublin III-Verordening zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij of de verantwoordelijkheid ervan bij een andere lidstaat leggen. De individuele garanties stellen dat de verzoekende partij toegang zal krijgen tot de procedure voor internationale bescherming wanneer zij in het kader van de Dublinreglementering naar Kroatië terugkeert. Het feit dat in het kader van de procedure voor internationale bescherming in Kroatië eerst zal nagegaan worden of Kroatië de voor het verzoek verantwoordelijke lidstaat is, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Kroatië (opnieuw) kan vragen dat haar verzoek voor internationale bescherming in Kroatië onderzocht wordt en toegang verkrijgt tot de procedure tot internationale bescherming, zoals aangegeven in de individuele garanties. Het feit immers dat door Kroatië eerst de voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat dient bepaald te worden, leidt niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij de toegang tot de procedure tot internationale bescherming wordt ontzegd.

2.2.2.5. Daarnaast meent de verzoekende partij dat uit internationale verslagen blijkt dat er systematische tekortkomingen zijn in Kroatië en dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij zich beroept op een vermoeden van respect voor de asiel- en ontvangstprocedures voor verzoekers van internationale bescherming. Zij stelt dat het niet is omdat haar vingerafdrukken werden genomen in Kroatië dat een asielzoeker ook recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van de asielaanvraag, dat het onterecht is dat de verwerende partij op grond van een louter theoretische benadering van het Europees gemeenschappelijk asielstelsel ervan uitgaat dat Kroatië net als België een land is waar mensenrechten gerespecteerd worden en voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen. Zij vervolgt dat de verwerende partij zich in dit verband baseert op enkele passages van het AIDA-verslag, terwijl zelfs dit verslag, net als andere verslagen, aantoont dat dit in de praktijk niet het geval is waarbij zij verwijst naar het feit dat Kroatië

overgaat tot push-backs aan de grens, naar het geweld uitgaande van de politie en autoriteiten, naar de onwaardige levensomstandigheden in de centra, de systematische tekortkomingen in het opvangsysteem en het latent racisme in de Kroatische samenleving. Zij meent dan ook dat deze elementen wel degelijk aantonen dat in geval van terugkeer naar Kroatië, zij riskeert geconfronteerd te worden met een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat recentelijk in een arrest van 18 november 2021 het Hof heeft gesteld dat Kroatië zich effectief schuldig maakt aan schendingen en dat zij melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten, dat zij bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad om haar problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten, dat de verwerende partij haar niet de gelegenheid heeft gegeven in detail te treden, dat haar recht om gehoord te worden dan ook werd geschonden. De verzoekende partij betoogt voorts dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatië uitvoerig bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten. Daarna wijst zij op informatie uit het AIDA-verslag over pushbacks en problemen, inclusief het gebruik van geweld, aan de grens en met/door de grenspolitie in Kroatië, op informatie over het geen toegang verlenen tot het asielsysteem waarbij de uitgedrukte wil om een asielaanvraag in te dienen genegeerd werd en op informatie over mishandeling en slechte behandeling door de politie en het niet leveren van de nodige medische hulp aan kwetsbaren en afwezigheid van onderzoek naar deze gedragingen. De verzoekende partij meent dan ook dat het duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken van teruggedrijvingen aan de grens, geweldsdaden door de politie, afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten, van structurele tekortkomingen van de asielprocedure en voorwaarden van ontvangst, van gebrek aan tolken en gebrek aan professionalisme van deze personen, van afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft beroep bij het hoge administratieve rechtcollege, van afwezigheid van screening van zwakke personen en het nemen van beschermingsmaatregelen, van het gebrek aan steun in geval van toegang tot medische zorg, psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie, van gebrek aan taallessen en van latent racisme. Zij meent dan ook dat het duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat haar vingerafdrukken opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden. De verzoekende partij meent dan ook dat een gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië aanleiding gaf tot een manifeste appreciatiefout, dat dit *in casu* des te ernstiger is daar zij melding maakte van de verschillende problemen die zij meemaakte in Kroatië. De verzoekende partij wijst vervolgens op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat een individueel onderzoek van haar situatie, waaronder de gezondheidstoestand, noodzakelijk is en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt, waarna zij ook wijst op artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening en stelt dat *“(e)en uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-iii-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat (...)bijgevolg (wordt) verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het handvest en artikel 3 van het evrm.”*. De verzoekende partij betoogt dat zij bij een overdracht naar Kroatië vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en dublintergerechtigde, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Zij meent dat de verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië, dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat het Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt, dat de bestreden beslissing stelt *“het ehm stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon”*, doch dat de verwerende partij zich onterecht beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het vluchtelingenverdrag en dan ook vermoed kan worden dat zij zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende verplichtingen en dat eveneens de kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen werden omgezet in 2015, dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie, dat deze situatie wel degelijk dermate is dat schending van artikel 3 van het EVRM te vrezen zal zijn en dat ECRE spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021. Zij vervolgt, betreffende de motieven dat zij geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat er in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand, dat uit de verslagen blijkt dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers, dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dermate verregaand is dat een ‘onomkeerbare’ achteruitgang aangetoond dient te worden, dat dit een manifeste

appreciatiefout uitmaakt en dat haar situatie wordt bevestigd door internationale verslagen. De verzoekende partij meent dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse aangetoond is en dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor haar, dat haar verklaringen onvoldoende naar ernst ingeschat worden door de verwerende partij, te meer omdat de toegang tot de asielprocedure en opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is, dat zij hiervan echter volledig afhankelijk is, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in haar geval, dat integendeel de verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet aan de orde is, reden waarom controleorganen zouden opgericht worden en de situatie opvolgen, dat gelet op de algemene informatie betreffende de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat zij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen, dat Amnesty International vaststelde dat *“voor wat betreft uit afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!”*, dat het oordeel dat zij op bescherming van deze autoriteiten zou kunnen rekenen een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van een onzorgvuldige feitenvinding en gebrekkig onderzoek, dat het AIDA-verslag van 2021 haar verklaringen bevestigt, dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat zij geen argumenten zou hebben ingeroepen die aantonen dat zij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen, dat haar verklaringen, zelfs indien deze niet gestaafd worden door stukken of niet diep- of verregaand zouden zijn – waarbij rekening dient gehouden te worden met de wijze waarop zij werd gehoord – voldoende geïndividualiseerd zijn nu ingevolge internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn, dat dit geen ernstige feitenvinding is. In dit verband wenst de verzoekende partij nog te verwijzen naar elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering en van onmenselijke straffen of behandelingen van 3 december 2021, evenals naar het arrest van de Raad van State Nederland van 13 april 2022 en een arrest van een administratief rechtscollège van Duitsland van 25 april 2022, stellende dat het risico op terugdrijving eveneens bestaat voor Dubliners, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van haar overdracht en naar arrest nr. 280 106 van 14 november 2022 van de Raad dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorst.

2.2.2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat haar vingerafdrukken opgenomen zijn in een databank geenszins een bewijs is van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, herhaalt de Raad vooreerst dat uit de stukken waarover de verwerende partij beschikt – met name het document *“EURODAC SEARCH RESULT”* van 30 januari 2023 – blijkt dat de verzoekende partij op 3 november 2022 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit eveneens blijkt uit het terugnameakkoord van Kroatië van 22 februari 2023. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verwerende partij diende te twijfelen aan het feit dat de verzoekende partij effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De Kroatische autoriteiten hebben er immers ook geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien kan geenszins afgeleid worden uit de door de verzoekende partij geciteerde informatie dat de Kroatische overheden, tegen de wil of intentie van de vreemdeling in, een verzoek om internationale bescherming registreren. Verder herhaalt de Raad ook dat het *in casu* duidelijk is dat niet enkel de vingerafdrukken genomen worden van de verzoekende partij in Kroatië, doch ook dat dit gebeurde in het kader van een verzoek om internationale bescherming, daar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het ging om een treffer in Eurodac naar aanleiding van vergelijking van de vingerafdrukken (in België afgenomen) van de verzoekende partij met de *“krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013”* verzamelde vingerafdrukken (in Kroatië) wat leidde tot de vaststelling dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië op 3 november 2022. Uit de vermelding *“krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013”* blijkt duidelijk dat het ging om het registreren in Kroatië van de vingerafdrukken van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Dit is overigens conform de stukken van het administratief dossier, zoals hoger reeds aangegeven.

Zelfs indien de verzoekende partij nog geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of die intentie niet zou hebben gehad, of indien het ingediende verzoek als ingetrokken wordt beschouwd, blijkt uit de door Kroatië gegeven individuele garanties, die zich in het administratief dossier bevinden, dat voor de verzoekende partij de toegang tot de procedure tot internationale bescherming gegarandeerd wordt wanneer zij terugkeert naar Kroatië in het kader van de Dublinreglementering en dat Kroatië alle nodige maatregelen neemt om te verzekeren dat de overgedragen verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid wordt gegeven om een onderzoek te vragen van haar verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht niet aan wat haar belang is bij haar betoog als zou zij in Kroatië geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend of die intentie niet hebben gehad.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, mede gelet op wat uiteengezet werd onder punt 2.2.2.4., dat zij na overdracht niet in staat zal gesteld worden opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in te stellen of het reeds ingestelde verzoek te hervatten.

2.2.2.7. Daarnaast meent de verzoekende partij dat haar overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij is van mening dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië aanleiding heeft gegeven tot een manifeste appreciatiefout. Zij meent ook dat uit de algemene informatie blijkt dat toegang tot de asielprocedure wordt ontzegd en zij alsdan riskeert bij een overdracht naar Kroatië teruggedreven te worden naar Burundi zonder grondig onderzoek.

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor het ingediende verzoek om internationale bescherming blijkt ook uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-Verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 Handvest.

2.2.2.8. De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende onderzocht heeft.

2.2.2.9. *In casu* kan de verzoekende partij, gelet op wat er in de bestreden bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders enerzijds en haar persoonlijke omstandigheden anderzijds, noch in haar betoog dat het onterecht is dat de verwerende partij op grond van een louter theoretische benadering van het Europees gemeenschappelijk asielstelsel ervan uitgaat dat Kroatië net als België een land is waar mensenrechten gerespecteerd worden en voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen, noch in haar betoog dat de verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië, dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat het Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt, dat de bestreden beslissing stelt *“het ehm stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon”*, doch dat de verwerende partij zich onterecht beperkt tot de vaststelling

dat Kroatië partij is bij het vluchtelingenverdrag en dan ook vermoed kan worden dat zij zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende verplichtingen en dat eveneens de kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen werden omgezet in 2015, dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

2.2.2.10. De verwerende partij heeft de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand onderzocht en een uitgebreid onderzoek gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Zij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport), rapporten van Amnesty International en van Human Rights Watch, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Deze brief van 22 februari 2023 als bijlage bij het terugnameakkoord van Kroatië inzake de verzoekende partij werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten, vermeldt de naam van de verzoekende partij en de Dublin III-Verordening, en werd dezelfde dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Deze brief luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of him race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection. »

Hieruit blijkt dat er voor de verzoekende partij individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten.

2.2.2.11. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog in haar verzoekschrift volledig aan voorbij dat zij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land met niet-EU-landen terecht komt of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de push-backs zich voordeden en dat er concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verwerende partij uitgebreid motiveert in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat zij een precair gezondheidsprofiel heeft. Immers verklaarde zij tijdens het Dublingehoor op 3 februari 2023 op de vraag “38. Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?” enkel “Sinds enkele dagen heb ik hoofdpijn en griepsymptomen. Het klimaat hier is niet zo goed voor me”. De verzoekende partij heeft voorts blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift geen medische attesten voorgelegd.

Daarbij komt nog dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verstrekt voor de verzoekende partij.

Uit het terugnameakkoord van Kroatië blijkt voorts ook dat de verzoekende partij dient te worden overdragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. De verzoekende partij komt dus niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.22” – dat zich bevindt in het administratief dossier – worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor de verzoekende partij, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden beslissing stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt.

De verzoekende partij brengt hiertegen niets concreets in. Zij beperkt zich tot de bewering dat de toegang tot de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is. Betreffende het betoog dat de toegang tot de asielprocedure actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* reeds werd uiteengezet.

In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij concreet in op de ‘push backs’ met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Zij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale

bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ;

https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020."

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift niet in op deze recente initiatieven, conclusies en berichten maar beperkt zich tot een algemene verwijzing naar het feit dat Kroatië "overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving" en "afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten". Hiermee en met het vage betoog "(d)at integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen..." en door te wijzen op de algemene informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en waarover zij stelt dat het de autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen, doet zij echter geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat Amnesty International vaststelde dat "voor wat betreft uit Afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!", dat het oordeel dat zij op bescherming van deze autoriteiten zou kunnen rekenen een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrekkig onderzoek, verduidelijkt zij geenszins in welk rapport of artikel Amnesty International dit heeft vastgesteld, noch in welke context, noch waarop gedoeld wordt met 'de situatie'. Indien deze stelling eveneens betrekking heeft op de "push-backs", doet dit evenmin afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven, te meer daar niet blijkt van wanneer deze stelling van Amnesty International dateert. De loutere toevoeging ter terechtzitting dat uit recente informatie blijkt dat mensen uit Zwart Afrika gericht gediscrimineerd worden in Kroatië, waardoor in casu de grootste omzichtigheid geboden is en in geval van twijfel de verzoekende partij niet kan teruggestuurd worden naar Kroatië, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De verzoekende partij stelt nog dat het duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken van "Gewelddaden door de politie gepleegd worden. Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten. Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst. - gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken. Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor

wat betreft de beroepen bij het hoge administratieve rechtscollege. Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen. Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen - latent racisme.” doch dit kan geenszins, minstens niet voor Dublin-terugkeerders, blijken uit de door haar in haar verzoekschrift opgenomen citaten uit de rapporten. De verzoekende partij maakt met haar betoog en citaten dan ook niet aannemelijk dat Dublin-terugkeerders het risico lopen in Kroatië met dergelijke problemen te zullen geconfronteerd worden.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië in hoofde van de verzoekende partij geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

2.2.2.12. In de bestreden beslissing wordt ook de persoonlijke situatie van de verzoekende partij onderzocht en hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een neef te hebben die als erkend vluchteling in Zweden verblijft. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. De betrokkene verklaarde dat hij Burundi verliet op 11.10.2022 en via Ethiopië, Turkije, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij in Kroatië verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan. Hij verklaarde dat hij Kroatië na 2 à 3 dagen verliet en via Slovenië en Italië naar Zwitserland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij een negatieve beslissing ontving en op 28.01.2023 Zwitserland verliet. Hij verklaarde dat hij via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat hij België als een moederland ziet. Hij verklaarde te geloven dat België hen zal ontvangen door hun gemeenschappelijke geschiedenis met ons. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij het gevaarlijk vind. Hij verklaarde dat hij zijn verzoek in Kroatië introk en dat hij wou doorreizen.

(...)

Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 (...) opdraagt de vingerafdrukken te registreren (...). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Het feit dat de betrokkene Kroatië als een doorreisland zag en België als een moederland ziet, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.

(...)

De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen."

Door enkel te betogen dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers, dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dermate verregaand is dat een 'onomkeerbare' achteruitgang aangetoond dient te worden en dat dit een manifeste appreciatiefout uitmaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij "geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont zij niet aan dat zij nood zou hebben aan medische verzorging.

Het is de Raad voorts onduidelijk waarop de verzoekende partij doelt wanneer zij stelt dat 'haar situatie' wordt bevestigd door internationale verslagen.

De Raad kan niet vaststellen dat de verzoekende partij zich in een preciaire gezondheidssituatie bevindt. Deze vaststelling dringt zich des meer op gezien zich in het administratief dossier een medisch attest bevindt, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 1 maart 2023. Hierin verklaart deze dat de verzoekende partij op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad herhaalt voorts dat de Kroatische overheden individuele garanties verstrekt hebben voor de verzoekende partij aan de verwerende partij. Ze hebben in hun brief van 22 februari 2023 waarin de verzoekende partij in de hoofding vermeld wordt namelijk gesteld dat de verzoekende partij na het overdragen, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en de verzoekende partij niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of menonwaardige behandeling zou bestaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten en betoogt dat het onterecht is dat de verwerende partij meent dat zij geen argumenten zou hebben ingeroepen die aantonen dat zij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen, dat haar verklaringen, zelfs indien deze niet gestaafd worden door stukken of niet diep- of verregaand zouden zijn, voldoende geïndividualiseerd zijn nu ingevolge internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn, dat dit geen ernstige feitenvinding is, verduidelijkt zij geenszins uit welke door haar gegeven verklaringen zou moeten blijken dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten en uit welke verklaringen zou moeten blijken dat zij wel degelijk argumenten heeft ingeroepen die aantonen dat zij bij een terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen. Met haar betoog toont zij ook geenszins aan waarom de opgegeven motieven, waaruit blijkt waarom de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat de verzoekende partij bij overdracht aan Kroatië in dermate problematische omstandigheden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden, zal terechtkomen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, niet correct, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij wenst in dit verband nog te verwijzen naar elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering en van onmenselijke straffen of behandelingen van 3 december 2021, evenals naar het arrest van de Raad van State Nederland van 13 april 2022 en een arrest van een administratief rechtscollège van Duitsland van 25 april 2022, stellende dat het risico op terugdrijving eveneens bestaat voor Dubliners, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van haar overdracht, doch gaat er met een dergelijk betoog aan voorbij dat er in haar hoofde wel degelijk individuele garanties werden verstrekt door de Kroatische autoriteiten.

2.2.2.13. De verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift ook nog naar arresten gewezen door het EHRM en de Raad zelf, die respectievelijk dateren van 18 november 2021 en 14 november 2022 om haar betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen. Het arrest van het EHRM 15670/18 *"M.H. and others v. Croatia"* van 18 november 2021 stelde een schending van artikel 3 van het EVRM vast in hoofde van de minderjarige kinderen maar niet in hoofde van de ouders. De verzoekende partij, die een volwassen alleenstaande man is, kan dus niet zonder meer naar dit arrest verwijzen. Inzake het arrest van de Raad nr. 280 106 van 14 november 2022 wordt erop gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. De verzoekende partij toont evenmin aan dat haar situatie identiek is aan deze van de verzoeker in deze zaak en er wordt herhaald dat er in hoofde van de verzoekende partij individuele garanties werden verstrekt door de Kroatische autoriteiten. Er wordt eveneens op gewezen dat Kroatië intussen lid is geworden van de Schengenzone, dit op grond van een besluit van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Dit besluit EU/2022/2451 voorzag 1 januari 2023 als datum waarop Kroatië lid wordt van de Schengenzone.

2.2.2.14. De verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat, niet dienstig betogen dat er sprake is van een gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse en dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor haar, noch dat haar verklaringen onvoldoende naar ernst ingeschat worden door de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat blijkt niet dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

2.2.2.15. De verzoekende partij vermeldt in het tweede middel ook de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, maar laat in het geheel na om uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Een schending van deze bepalingen wordt dan ook niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.2.2.16. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit het voorgaande is genoegzaam gebleken dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd. De verzoekende partij is een alleenstaande man en heeft nergens melding gemaakt van een gezins- en familieleven in België, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

2.2.2.17. De verzoekende partij voert een schending aan van het hoorrecht, in die zin dat zij nauwelijks de tijd heeft gehad om haar problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten en dat haar niet de gelegenheid werd gegeven in detail te treden.

In dit verband wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op 3 februari 2023 wel degelijk werd gehoord en dat zij hierbij de kans kreeg om te antwoorden op de gestelde vragen. Op de vraag “34. De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodac 1 treffer). Hebt u daar een verklaring voor?” antwoordde zij “In HR weden we verplicht, in CH heb ik een verzoek ingediend”. Op de vraag “Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?” antwoordde zij “Ik zie België als een moederland, ik geloof dat België ons zal ontvangen door hun gemeenschappelijke geschiedenis met ons.”. Op de vraag “39. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?” en de bijkomende vragen (zoals in het vet gemarkeerd hierna) antwoordde zij “**Als CH of HR verantwoordelijk blijkt, bent u dan bereid terug te keren? Het is heel gevaarlijk. CH en HR zijn gevaarlijk? Ik heb mijn verzoek in HR zelf ingetrokken, ik kan er niet naartoe. Ze hebben me gezegd dat ik verder kon reizen. Wat bedoelt u met gevaar in CH als u terugkeert, wat kan er gebeuren?** 750 Zwitserse Frank moest ik betalen omdat ik er een beroep had ingediend. Mijn beroep werd er trouwens afgewezen.”.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij verklaringen kunnen afleggen over wat zij meemaakte in Kroatië en duidt zij nu in het verzoekschrift ook niet aan welke bijkomende verklaringen zij had willen afleggen.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

2.2.2.18. De verzoekende partij maakt met haar betoog in het verzoekschrift op het eerste zicht een schending van de door haar in haar tweede middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.2.2.19. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.2.3.1. Haar derde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de terugkeerrichtlijn (pb.l. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (parl.st. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke staat en hem het verblijf in het rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 vreemdelingenbesluit, noch in het unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”

2.2.3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de verzoekende partij met haar betoog, dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aantoonde dat de verwerende partij voormelde artikelen heeft geschonden.

In zoverre het de bedoeling van de verzoekende partij is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat zij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, moet worden gesteld dat het vaststaat dat de verwerende partij met de bestreden beslissing louter haar overdracht naar Kroatië wenst te bewerkstelligen. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Kroatische autoriteiten voorziet, kan wel degelijk worden gegrond op artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

Aangezien de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” en zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij teruggedleid zal worden naar de bevoegde Kroatische instanties, heeft de verwerende partij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verwerende partij slechts toe de verzoekende partij over te brengen naar Kroatië. De grief gericht tegen de *in se* overtoollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast dat toelaat deze beslissing te schorsen.

Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt *prima facie* niet.

Het derde middel is niet ernstig.

2.2.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening nr. 1560/2003) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.4.1. De verzoekende partij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“1. Door de verwerende partij werd een verzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende

Uitvoeringsbepalingen van verordening (eg) nr. 343/2003 van de raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van verordening (eg) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage ii bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Kroatische autoriteiten met dit verzoek.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Kroatische autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin uitvoeringsverordening."

2.2.4.2. Uit het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt of voor de aanvraag tot terugname aan de Kroatische autoriteiten werd gebruik gemaakt van een standaardformulier en of bepaalde overtuigingsstukken werden overgemaakt, kan niet worden afgeleid dat verwerende partij de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. De formele motiveringplicht impliceert immers niet dat een bestuur steeds moet uiteenzetten welke documenten werden aangewend om bepaalde inlichtingen te verkrijgen of om een antwoord op een vraag te krijgen. Zoals reeds gesteld houdt de formele motiveringsplicht slechts in dat de verwerende partij uiteenzet waarom zij oordeelde dat zij een bepaalde beslissing kon nemen. De grief van de verzoekende partij is gesteund op een incorrecte interpretatie van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en laat niet toe te oordelen dat deze bepalingen werden geschonden of dat er geen deugdelijke motivering werd voorzien.

Voorts moet worden benadrukt dat artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 in voorliggende zaak niet werd toegepast en ook niet van toepassing is. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op een overnameverzoek, terwijl de verwerende partij *in casu* een terugnameverzoek, overeenkomstig artikel 2 van de verordening nr. 1560/2003, heeft overgemaakt. Artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 kan dan ook niet geschonden zijn.

Het vierde middel is niet ernstig.

2.2.5. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.3. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER